

Ž
í
J
K
V

Zdeňka HLavatá

Byla ráda, že už je doma. Měla za sebou dlouhý školní den. Byla unavená a měla hlad. Otevřela lednici a prohlížela její police od shora dolů a zase nahoru. Snažila se přijít na co má vlastně chuť a co by nedalo moc práce. Zrak se zastavil na papírovém boxu s vajíčky. *"Aáá vajíčka od slepiček, ne z krámu, tak ty si dám."* Vyndala je na kuchyňskou linku, připravila si pánvičku, máslo a čtvrtlitrový hrníček. Otevřela box s vajíčky, naklepla první a pustila jeho obsah do hrníčku. Zarazila se. Vajíčko neteklo. Do hrníčku vypadl nějaký barevný chuchvalec. Napadlo ji, že jestli je to nevylíhnuté kuře, tak se pozvrací. Cítila jak se jí bouří žaludek. Zvědavost byla ale silnější. Hrneček položila na bok a chuchvalec se z něj vykutálel na kuchyňskou linku. Hýbalo se to. Nedýchala a cítila smíšený pocit strachu a vzrušení.

Chuchvalec se začal různě kroutit, bobtnat a měnit tvar. Připomínalo ji to dělení buněk z učebnice. Jenže to bylo barevné, jako živé a přímo před ní. Výrůstky na chuchvalci rostly do několika stran, pochyb byl rychlejší a rychlejší. Najednou před ní na kuchyňské lince stála maličká postava pohupující se do nějakého neslyšitelného rytmu. Vypadala jako holčička či spíše víla a roztančila se po kuchyňské lince s lehkostí poletujícího motýla. Dlouhé pastelově modré vlasy jí vlály v rytmu tance. Velké modré oči jako dva korálky zářily radostí. Světlo modré tělo měla pokryté bílou pavučinkovou košilkou svázanou na ramínkách uzlíkem. Fascinovaně pozorovala postavičku jak tančí. Měla pocit, že jí slyší zpívat... *"ne počkat, to není zpěv, to je tón, to je jen jeden tón, zpívá jen ten jeden tón pořád dokola. To je cé."* Třesoucí rukou vzala další vajíčko a rozklepla ho rovnou na kuchyňskou linku. Byl tam, byl tam další chuchvalec. Žlutý pastelový chuchvalec se začal, stejně tak jako první, kroutit a natahovat. Výrůstky bobtnaly, pohyb se zrychloval.

Když začala žlutá postavička se žlutými vlajícími vlasy a stejnou košilkou i očima jako ta první tančit, uslyšela další tón. Slyšela é. Vydechla a jedním pohledem spočítala vajíčka, přivřela oči a několikrát opakovala, "*panebože at' jsou tam všechny, at' jsou do celé stupnice, prosím, at' tam jsou.*" Vzala další vajíčko ale ruka se zastavila těsně nad linkou. Slyšela zpěv o dvou tónech zpívaly dokola jedno slovo: "*Žíjky, Žíjky, Žíjky*".

"*Vy jste Žíjky?*" Zastavily se, chytly se za ruce a lehce se uklonily. Rozklepla další vajíčko. Další byla růžová. Kroutila se protahovala a už stála na nožkách, dlouhé růžové vlasy, stejná košilka, stejná očka. Byla dé. Z dalšího vajíčka se vykoulela zelená, se zelenými vlasy a tónem gé. Následující šedé á mělo šedé vlásky i drobné tělo, které působilo smutně. V momentě, kdy á vtančilo mezi ostatní Žíjky, vneslo do tance barevnou rovnováhu smutek byl ten tam. Zbývajícími dvěma vajíčky klepla nedočkavě o linku naráz, vykulilo se fialové há a oranžové ef.

Fascinovaně pozorovala děj na lince. Byla to pastva nejen pro oči, ale i pro uši. Pastelové barvy se míhaly v rytmu ladných miniaturních těl Žíjek. Kuchyní se rozléhala neuvěřitelně krásná hudba. Dostala nápad, vyndala talíř a položila ho na linku se slovy "*budeme zpívat a hrát spolu*". Žíjky zatleskaly ručkami a natancovaly do talíře. Opatrně je vzala a šla do vedlejší místnosti ke svému klavíru. Vyndala jednu po druhé na desku nad klávesnicí. Tančily, zpívaly, barvy se míhaly. Začala hrát. Ony udávaly tóny a ona podle nich hrála. Jejich hudební projev byl zvláštní a nádherný. Když tleskly, vydaly ze sebe zvýšený tón, když duply, tak tón snížený. Měly celou škálu různých kombinací pohybů a pokryly tak několik oktáv. Tančily, zpívaly a ona nejprve jen hrála a až později zpívala s nimi. Hudba se rozlévala do všech koutů.

Žijky zpívaly o povznášejícím, radostném ale krátkém životě Žíjek. Zpívaly , že Žíjka není malá vílka, ale je to Žíjka, protože jediné Žíjka umí žít a užít si naplno život, který je kratší než život motýlí, který trvá tím kratčeji, čím krásnější a intenzivnější je. Zpívaly, že život Žíjky je nejkrásnější, protože je čistý , prostý zla i zbytečností , prostoupený hudbou , barvami a tancem a takový život je ten život, který má smysl. Viděla, slyšela tu radost Žíjek. Cítila tu nádheru nejen ve svém srdci, ale v každém kousku svého těla. Zpívala a hrála s nimi a když jejich tempu už nestačila, opřela si hlavu o klavír a nespouštěla ze Žíjek oči.

"Holčičko, holčičko moje", uslyšela z dálky známý hlas. Trhla sebou a otevřela oči . Uviděla před sebou maminku jak se usmívá . "Proč si nejdeš lehnout do postele, budeš celá rozlámaná. Nebo snad jsi se tak zamilovala do klavíru, že na něm budeš i spát?"

Dívala se nejprve po klavíru a pak okolo. Z očí ji vyhrkly slzy .*"Ony už opravdu umřely, už tu nejsou"*.

Maminka ji pohladila po vlasech a políbila na čelo.*"To byl jen ošklivý sen, holčičko."*

"Ne ne, to nebyl sen a vůbec ne ošklivý. Bylo to tak nádherné , tak povznášející." Zasnula se a zadívala na klaviaturu. Tu ho uviděla, tenounký modrý vlásek.*"Vidíš to", vzala tenounký modrý vlásek a položila ho do dlaně. "Jak příznačné , vidíš vlásek od Žíjky cé a je na cé", a ukazuje mámě dlaň s vláskem. "Já ti nerozumím, jaké Žíjky?"*

Maminka ji chytne za obě zápěstí a dívá se na ni.*"Nerozumím tomu, povídej, jsem zvědavá"*. Vidí, že maminka je nedočkavá a chce to vědět, zajímá ji to. Ví, že ona to pochopí. Chtěla by, aby i ona pocítila tu krásnou radost jako cítila ona před tím. Najednou dostala nápad.

Vytrhla svoje ruce z maminčiných. "*Na podrž ho*", podala mamince vlásek. "*Ale opatrně*".

"*No jasně*", odpovídá s tázavým úsměvem maminka.

"*Poslouchej*", otočí se na maminku a pak zpět ke klavíru a začne hrát. Zpočátku si není jistá, jestli si vzpomene, ale stačí přivřít oči a vidí je. Vidí jak tam tancovaly a zpívaly a prsty jí kloužou sami po klávesách.

Když dohraje, otočí se znovu na maminku. Vidí že se usmívá a v očích se jí lesknou slzy. Slyší jak polohlasně zastřeným hlasem říká "*to bylo nádherné, holčičko*".

